

- 1) формулювання інвестиційних цілей;
- 2) формування інвестиційної політики;
- 3) вибір портфельної стратегії;
- 4) вибір активів;
- 5) вимірювання і оцінка ефективності інвестицій.

Ці п'ять сформульованих вище етапів утворюють замкнутий, циклічний процес, в якому оцінка ефективності може призводити до вчасного і ефективного корегування цілей, політики, стратегії і структури портфеля [5].

Список використаних джерел

1. Беломестнов В.Г. Б435 Управление инвестиционными процессами. – Улан- Удэ: Изд-во ВСГТУ, 2005. – 172 с.
2. Понятие инвестиционного процесса [Электронный ресурс] / Инвестиции. Биржи. Финансы./ – Режим доступа: <http://pacug.org/?p=2>
3. Гончаренко Л.П. Инвестиционный менеджмент. Учебное пособие /Л.П. Гончаренко.— И58 М. : КНОРУС. - 296 с., 2005.
4. Бизнес школа SRC <http://www.src-master.ru/article99.html>
5. Fabrozzi F.J. Handbook of Structured Financial Products / F.J. Fabrozzi. – New Hope, Pennsylvania: Frank J. Fabozzi Associates, 1998. – 500 p.

УДК 005.21:330.341.1:332.1 (477)

О.В. Марченко, к.е.н., доцент

О.П. Голобородько, к.е.н., доцент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Вибір Україною стратегії переходу на інноваційний шлях розвитку, з поступовим формуванням загальнодержавної інноваційної системи, повинен забезпечити підвищення рівня інноваційної культури працівників органів державної влади, координацію діяльності всіх ланок господарського механізму створення високотехнологічної інноваційної продукції.

На даному етапі керівництвом України ще не визначені основні принципи державної політики сприяння розбудови інноваційної системи в регіонах, не узгоджуються належним

чином дії центральних органів виконавчої влади, спостерігається дублювання їхніх функцій, знижується рівень технологічного та інноваційного потенціалу, втрачаються перспективи його розширеного відтворення і конкурентоспроможності економіки. Частка України на світовому ринку наукоємної продукції складає, на жаль, лише близько 0,3%, а доля інноваційної частки не досягає й 5% від загального обсягу промислової продукції. В економіці України функціонують переважно низькотехнологічні галузі виробництва, які зазвичай відносять до малонаукоємних.

Неефективно державне регулювання в регіонах України здійснюється по таких напрямках: формування інституційного забезпечення інноваційного розвитку економічної сфери; реалізація пріоритетів розвитку науки, техніки та інноваційної діяльності; програмно-цільове фінансування науково-технологічної й інноваційної діяльності; підтримка підприємництва у сфері інноваційної діяльності і трансферту технологій.

Існує нагальна потреба у кардинальному розширенні можливостей для створення нових наукоємних підприємств у регіонах. Також необхідно продумати створення механізму, що дозволяє цільовим способом фінансувати НДДКР, які самостійно початі бізнесом по пріоритетних напрямках технологічного розвитку. Проте, у процесі створення інфраструктури підтримки інноваційної діяльності (технопарків, інкубаторів, інноваційно-технологічних центрів) лише в останні роки стали використовуватися ринкові підходи, у тому числі фінансування на паритетних основах. Але масштаби сформованої інфраструктури ще не відповідають навіть тим низьким інноваційним запитам, які існують в самій країні. Так, у розвинених країнах світу показник приросту ВВП за рахунок впровадження нових технологій складає 60-90%, тоді як в Україні він не досягає й одного відсотка.

Непрямі заходи стимулювання не здатні забезпечити створення сприятливих умов для розвитку партнерських стосунків між наукою і бізнесом у регіонах, між малими інноваційними та потужними промисловими підприємствами.

Державні ініціативи поки що фрагментарні і несистемні, а тому зазвичай просто не утворюють помітного ефекту.

Перспективним є паритетне фінансування розробок із залученням коштів як регіонів, так і позабюджетних джерел. Держава не повинна брати на себе те, що в змозі фінансувати самі промислові підприємства, а лише в певних випадках стимулювати розвиток окремих галузей завдяки програмам підтримки відповідних досліджень.

УДК 339.727.22

Л.В. Назарова, к.е.н., доцент

Миколаївський національний університет ім. В.Сухомлинського

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ ДЛЯ ЕФЕКТИВНОГО ЗАЛУЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В АГРАРНИЙ СЕКТОР МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Необхідність залучення зовнішніх інвестицій зумовлюється тим, що країна маючи обмежені бюджетні фінансові ресурси, не може власними силами забезпечити ефективні структурні зміни в економіці. Це потребує пильної уваги до пошуку додаткових фінансових джерел, що з них найзначнішим є іноземне інвестування. Їх використання сприяє формуванню національних інвестиційних ринків, макроекономічної стабілізації економіки й уможливорює вирішення окремих соціальних проблем перехідного періоду. Тому іноземне інвестування на даному етапі становлення нашої національної економіки посідає особливе місце в структурі зовнішньоекономічних пріоритетів, як України в цілому, так і Миколаївської області зокрема. Враховуючи основні проблеми залучення іноземних інвестицій в економіку Миколаївської області визначимо, які фактори впливають на розвиток аграрного сектора економіки. Для діагностики середовища непрямого впливу потрібно оцінити та проаналізувати економічні, технологічні, соціальні, політичні, ринкові та міжнародні фактори, які впливають на залучення іноземних інвестицій в аграрний сектор економіки